

МАЋЕХА И ПАСТОРКА

Била једна девојка која је имала мађију, па мађија на њу мрзила да је очима не види за то што је она била лепша од мађијине кћери коју је довела. Поред мађије омрзне на њу и њезин отац и стане је псовати и бити само да би жени угодио. Један пут рекне њему жена: “Хајде, човече, да ми ову твоју девојку пошљемо у свет нека себи срећу тражи.”

А он јој одговори:

“А куда је знамо, жено, послати? Куд је девојка сама пристала?”

Она му рече:

“Ти, човече, ако не ћеш то учинити, ја не ћу с тобом живети, него ти њу сутра одмах води од куће, па је заведи где у шуму, одакле сама не ће знати кући доћи, а ти се укради од ње па бежи кући.”

Он сиромаш пристане на то и рекне јој:

“Барем спреми јој што на пут, да не умре први дан у шуми од глади.”

Мађија јој умеси погачу, па сутрадан како сване, заведе је отац далеко у шуму, па се украде од ње и врати се кући. Она сирота оставши сама тумарала је читав дан по шуми, али из ње никако није могла изићи. У томе приспе и мрак и она се попне на једно дрво да преноћи, да је на земљи не би изело како звериње. И целу ноћ су курјаци по земљи испод ње урликали да је сирота од страха једва жива остала. Кад ујутру сване, она сиђе с дрвета и пође опет по шуми не би ли како из ње изишла, али шума све гушћа а краја никако. Кад се прикучи опет вече, и она стане тражити згодно дрво за ноћиште, док у један пут опази где се нешто кроз помрчину у шуми беласа. Она помисли не ће ли то срећом бити каква кућа, па пође онамо. И заиста нађе кућу лепу и велику; врата су била отворена, она уђе унутра, кад тамо, собе не може лепше бити, и на асталу у једној соби свећа гори. Она помисли да је то кућа каквих пустаија, али се није страшила мислећи у себи: “Пустаија се боје само богати, људи, а ја их се немам за што бојати; казаћу им да ћу их свашта слушати и радити за ону кору хлеба што ће ми дати.”

Па извадивши своју погачу из торбе прекрсти се и стане јести. Тек почне јести, ал ето ти једнога петла, који стане скакати за погачом, а она му стане по мало мрвити. Не постаја мало дође и једна мала вашчица, стане се око ње умиљавати, а она јој одломи парченце погаче па је узме на крило, почне је миловати, и хранити из руке. За тим дође и мачка, она и мачки одломи погаче па јој да. На један пут чује велики

бат и мумлање, сва протрне кад види лава где у собу уђе, али лав одмах стаде махати репом, и око ње се умиљавати; она се мало ослободи, па пружи и њему погаче, и лав узме, па јој стане руку лизати и она се са свим ослободи па почне лава миловати и хранити погачом, док у један пут чује звуку од оружја, и хтеде од страха пасти, док ето ти у собу уђе некако створење у медвеђој кожи; петао, вашка, мачка и лав отрче одмах предањ, и стану се око њега умиљавати и цичати од радости. Она сирота ни помислила није да је то човек, него је мислила да је Бог зна кака зверка и чекала је само кад ће је спопасти и растргнути. Ал то страшно створење скиде са лица медвеђу кожу, и збаци медвеђину са себе, и сину сва соба од његових златних хаљина. Девојка иза великога страха чисто се обезнани кад види у господским хаљинама прекраснога младића. Али он приступи к њојзи, и рече јој:

“Не бој се, драга душо, ништа; ја нисам никакав рђав човек, ја сам царски син, па кад хоћу да ловим, дођем овамо, а ову медвеђину носим да ме ко не би познао, нити и ко зна да сам ја човек, до ти сад, него ко ме год види, мисли да сам кака авет и бежи од мене; и у ову кућу не сме нико да уђе, ни близу ње прође, јер виде и знаду да ја овде стојим, а ти једна ниси се плашила овамо доћи, ваљада си знала да ја авет нисам?”

Она му стане приповедати да она о њему и његовој кући ништа није знала, већ да је маћија отерала, и све редом искаже како је било. Кад он све чује, ражали му се здраво, па јој рече:

“Маћија је на тебе мрзила, а Бог те милује; ја хоћу да те узмем; хоћеш ли поћи за мене?”

“Хоћу” рекне она.

Сутрадан он је одведе своје оцу у двор, и тамо се венчају. После некога времена измоли се она да иде да види свога оца, муж је пусти, и она се обуче сва у злато, па дође к оцу. Отац јој није био код куће, већ маћија која кад је види, уплаши се да није пасторка дошла да јој се освети, и потрчи пред њу говорећи:

“Видиш, ја сам те на ту срећу упутила.”

Пасторка је загрли и пољуби се с њоме и с њеном кћерју. Здравом јој жао буде што оца није нашла код куће, али полазећи даде и маћији доста новаца. Маћија за њом претећи песницом рекне:

“Чекај несрећо! не ћеш ти сама тако ићи, одмах сутра и моја ће кћи.”

Кад у вече дође јој муж, а она почне му говорити:

“Знаш шта је, човече! ја велим нека иде и ова моја девојка у свет да тражи срећу, видиш, ону смо послали, па се не враћа, може бити да до сад злато на њој трепти.”

Човек уздахне па пристае и на то. Сутрадан она спреми својој кћери колача и печења па је оправи са оцем у шуму. Отац је заведе као и ону прву, па оде кући. Она кад види да оца нема, почне тражити пут кући, па наиђе на ону кућу у шуми одмах; уђе унутра, кад види да нигде никог нема у целој кући, закључа врата, говорећи:

“Сам Бог да дође не ћу му отворити.”

Извади из торбе печење и колаче па метне на астал и почне вечерати, ал ето ти петла, вашке и мачке, стану се око ње умиљавати да би им што дала, а она као бесна:

“До ђавола! немам ни ја колико ми треба, а да дам вама.”

Па их почне тући, а вашка стане дречати, а кад лав дреку чује долети, па шчепа девојку, и сву растргне. Сутрадан дође царски син са женом у лов, она одмах позна своју сестру по хаљини, покупи сву парчад од ње те однесе маћији, и нађе свога оца код куће, он се врло обрадује кад види своју кћер за царским сином удату. А кад чује шта је са женином кћерју било, жао му буде, “али јој је” рече “мати то заслужила код Бога, јер је на тебе бадава мрзила. А ено је” вели “на бунару, идем да јој кажем.”

Кад жена чује шта је од њене кћери, она почне човеку говорити:

“Ја човече не могу твоје кћери очима гледати, већ хајде да ми њих обоје убијемо, ако не ћеш, ја ћу сад скочити у бунар.”

“Па скочи!” одговори човек “ја свога детета убити не могу.”

“Добро кад не ћеш, и ја је гледати не могу.” Па скочи у бунар.

